

[Niels Frederiksen.]

delte. De er bunduenige om Militærsagens Løsning, og de er principielt uenige i Bund og Grund med Hensyn til den Jordreform, der tiltrænges. Og de ser vidt forskelligt paa den Erhvervs politik, der er paakrævet i den vanskelige Erhvervs situation. Det eneste, de er enige om, er, som sagt, at sige nej gennem deres Flertal i Landstinget til de Tilpasningsforslag, som den siddende Regering har fremsat, nødvendiggjort af Tidens Forhold. Og de er enige om een Ting til, nemlig om deres Stilling til de fremsatte Skattelovforslag, de er enige om at modsætte sig en Skatteomlægning, retfærdiggjort og nødvendiggjort af den økonomiske Forskydning, der har fundet Sted, og som gør det berettiget, at de Pengeformuers Skatteevne og Skattepligt, hvis Værdi er steget, efterhaanden som Priserne er faldet, tages med ind i Overvejelserne om den Tilpasningspolitik, der tiltrænges i Øjeblikket.

Angaaende de Enkeltheder, der er fremdraget under Debatten her, skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Med Hensyn til Muligheden for at føre Militærsagen til Løsning under den nu siddende Regerings Ledelse ligger Forholdet som nævnt saaledes, at de to Oppositionspartier ikke kan taale at høre dette Spørgsmaal nævnt, før Uenigheden blusser op i lys Lue. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var meget interesseret i at faa at vide, hvordan de Samtaler og Forhandlinger var forløbet, der havde været mellem den høje Regering, Regeringspartierne og det Parti, der i denne Sag menes at kunne faas med til en rimelig og rigtig Løsning. Jeg vil kun om disse Samtaler sige, at de understreger Regeringens Villie til at forsøge alle Muligheder indenfor Rigsdagen til at faa dette Spørgsmaal løst paa en forsvarlig Maade.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som der ikke er truffet nogen endelig Afgørelse af, nemlig hvorvidt det skal lykkes i denne Samling eller i den kommende Tid at gennemføre en Jordreform, der bliver retningsgivende for Udviklingen, ligger Forholdet, synes det mig, ret klart. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal siger, at der sikkert ude i Befolkningen er en stigende Forundring over, at den siddende Regering ikke vil tage imod de Ændringer, man fra Venstres Side kræver for at forlænge den bestaaende Lovs Gylighed endnu et Aar. Jeg tror, at Forundringen ligger helt anderledes. Den findes sikkert mere og mere i Venstres egen Lejr. Jeg er sikker paa, at der er mange, mange

Venstremænd, der ikke forstaar, at Venstre vil bruge sit Flertal i Landstinget til at gennemføre et nyt Princip paa en midlertidig Lov, og at man er kommet saa langt bort fra sin Fortid, at man standser al Udstykning, fordi man ikke kan paa tvinge Flertallet en Opfattelse, der strider mod dets Overbevisning. Man er kommet saa langt bort fra sin Fortid, at man nu stemmer mod den Lovgivning med Hensyn til Udstykning, som man selv har været med til at gennemføre. Jeg tror, at Forundringen er størst i Venstres egen Lejr. Der er mange, der slet ikke kan begribe, at man nu taler saa nedsettende og haanligt om de nye Principper i dansk Jordlovgivning, som man selv har forsvaret og været med til at knæsette.

Alle disse Talemaader om Tvangsfæste og Fæste kontra Selveje staar efter min Mening i skærende Modstrid med det Krav, man stiller under de øjeblikkelige Forhold, naar Talen er om det næste Afsnit af politisk Gerning, nemlig det, der vedrører Erhvervs-krisen, Kravet om Hjælp til den selvejende Landbrugerbefolkning, der i Øjeblikket staar i en saa vanskelig Situation som den, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal skildrede, i en saadan Situation, at man frygter for, at Tusinder af Landmænd skal gaa fra Hus og Hjem. Der er dog ikke et Øjebliks Tvivl om, at disse Tusinder har deres Ejendomsskøde i god Behold hjemme i Chatollet, men de har rigtignok ved Siden af liggende et Dokument, der hedder Panteobligationen, som i det Retsforhold, hvor Kreditretten og Skøderetten møder hinanden, ganske stiller Skøderetten i Skyggen. Det forekommer mig at være noget opstyltet, naar man taler saa højt og begejstret om sin Modstand mod Genindførelse af Fæste i en Tid som denne, hvor alle praktiske Landmænd ved, at Paastanden herom er urigtig og intet har med Virkeligheden at gøre, og at den, der forpligter sig til at forrente Jordens Værdi til enhver Tid til det offentlige, har hundrede Gange bedre Ejendomsret end den, der skylder mere, end Ejendommen er værd, og har i sit Chatol en Panteobligation, der berettiger hans Kreditor til, hvad Dag han vil, at tage Ejendommen fra ham. Jeg tror, at alle praktiske Landmænd med Forundring vil se paa, at denne Lovgivning standses, som paa mange Maader for Øjeblikket er haardt tiltrængt, og det skal blive et strengt Arbejde for det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og den Presse, der støtter ham, at faa indpodet i Befolkningen den Opfattelse, at det ikke er paa et Slagord, en tom og hul Udtalelse, at hele denne Udstykningslovgiv-